

Estelle Laure



nezapomeň
na mňa

COO
BOO

Nezapomeň na mě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz



Estelle Laure
Nezapomeň na mě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

nezapomeň
na mĚ

Estelle Laure

COO
BOO

*Pro Sarah Goodmanovou,
nejvyšší požíračku hvězd*

*Ale necítit nic jen proto,
aby člověk nic cítit nemusel – to je plýtvání.
– ANDRÉ ACIMAN, Dej mi své jméno*

*Teď když už nemám žebřík,
musím se uložit tam, kde všechny žebříky začínají,
v zatuchlém hadrářství srdce.
– WILLIAM BUTLER YEATS,
„Dezerce cirkusových zvířat“*

Jedna

*Nechtělo by se vám zapomenout na všechno špatné, co se vám kdy stalo?
Zapomenout na psa, který zemřel, když vám bylo šest, toho, kterého jste si
zamilovali. Zapomenout na dívku, která vás odmítla, otce, který vás opustil,
matku, která vás bila, kluka, který vám dal kopačky na školním plese.*

Zapomenout na všechno, co už vám není k užítku.

*Poznejte znovu neposkvrněnost. Staňte se nevinným člověkem, který nepo-
znal ani tragédii, ani zradu ostatních a, což je ještě důležitější, zradu, které se
člověk dopustí sám na sobě. Staňte se člověkem, jímž jste být měli – neporuše-
ným, neposkvrněným –, a, a to je na tom úplně nejlepší, žijte bez bolesti.*

DOKTOR VARGAS, ZAKLADATEL TABULA RASA, A. S.

MANIFESTACE ZA ZÁCHRANU MLÁDEŽE,

MOST ANDĚLSKÝCH KŘÍDEL (2031)

Vzpomínky na to, jak jsem naposledy viděla matku, mi sté-
kají po povrchu vědomí jako voda po říčním balvanu.

Ptám se sama sebe:

Dala jsem jí to ráno pusu na rozloučenou, než s tátou
vyběhli ze dveří a odjeli na lyže? Na tváři cítím dotyk jejich
rtů a ve vzduchu zubní pastu a její tělové mléko s vůní

pomerančových květů. Potom, se stejnou rychlostí, s jakou se na mě ta vzpomínka přiřítila, matku zase vidím, jak se natahuje pro klíče, rychle na mě volá na rozloučenou a vůbec za mnou nepřijde, ani se ke mně nepřiblíží, zatímco já celou tu dobu jen zírám do telefonu.

To jsem si ten poslední toužebný pohled jen představovala? Nebo to, že se ještě na vteřinu zdržela, aby mi poslala vzdušnou pusou, nebo že jakmile za ní zapadly dveře, chtěla jsem se za ní rozběhnout a říct jí, ať nikam nechodí? Přimyslela jsem si tu zlou předtuchu – zlověstný svíravý pocit ve chvíli, kdy venku nastartovalo auto –, abych si kvůli tomu, co následovalo, nepřipadala tak špatně?

Lehce se plesknou přes tvář.

Všechny ty zvláštní věci, co se dnes ráno staly, si přece nepředstavuju.

Někdo mi přece doopravdy nechal tajný vzkaz a teď ten kus papíru svírám v ruce jako důkaz.

Nevymyslela jsem si to.

Sedím na tátově starém pick-upu značky Chevrolet před naším bytovým domem s fasádou z falešných cihel vedle cedule s nápisem TIERRA POINTE VILLAS 838. Jsem si celkem jistá, že když se sem těsně po jedenáctém září babička s dědou nastěhovali, bylo to tu hezké, ale o třicet let později je z domu pomalu se hroutící halda hlušiny.

Klíče od tátova auta mám v tašce přivázané ke kousku kůže, ale stejně tu čekám na Želvu, protože já ho řídit nemůžu.

To vím. Jenom nevím proč.

Svírám ten papírek mezi prsty. Zvednu ho ke světlu a hledám stopy po neviditelném inkoustu nebo drážkách od

hrotu propisky, po další stránce ze stejného zápisníku, ale prostor kolem slov je hladký a bílý.

SEJDEME SE V MALÉM MODRÉM AUTOBUSU
7:45 1915132

Teď je 7:45, osmnáctého května roku 2032.

Slunce je jako zlaté frisbee pohupující se na čisté hladině jezera a moje čtvrť, plná dvoupatrových budov, je klidná a prostá. Na mejdany, rvačky nebo dvojice líbající se pod světly je ještě moc brzy, a Želva má zpoždění jako vždycky. Všechno je jako vždycky, ale přesto jinak.

Žádný malý modrý autobus neznám, tak si zadám MALÝ MODRÝ AUTOBUS, OWL NOOK, NOVÉ MEXIKO do telefonu, a když mi vyhledávač najde celou řadu věcí včetně více než šesti tisíc zákaznických recenzí, přestanu dýchat.

Ten autobus zjevně jezdí z téhle části Starého Města do lyžařského areálu půl hodiny odsud. Je zdarma a staví na čtyřech místech, když je areál v provozu, jezdí každou hodinu, a mimo sezonu dvakrát denně, ve tři čtvrtě na osm ráno a ve čtvrt na šest odpoledne. Je tam i mapa a fotka přátelsky vypadajícího pána latinskoamerického původu se zvednutou rukou, jako když mává, a tučným nápisem oznamujícím, že vítá spropitné. Je tam i fotka autobusu, který je o něco větší než dodávka a menší než městské autobusy a má na sobě jasně žlutý symbol slunce kmene Cia. Na boku je v barvách, které ladí se symbolem, vyvedený nápis MALÝ MODRÝ AUTOBUS.

Je skutečný. Existuje. Ale to přece nejde.

Zasunu mobil do kapsy saka, ale nejde mi to hladce. Třesu se mi ruce. V Owl Nooku v Novém Mexiku bydlím celý život. Není možné, aby tu městem projížděl tenhle autobus a já o tom neměla tušení. Dřív jsme bydleli v domku za městem jako Želva a teď v bytovém komplexu deset bloků odtud, což by mohlo vysvětlovat, proč jsem o něm nevěděla předtím, ale stejně. *Stejně*. Už tady s babičkou bydlím skoro rok a pyšním se tím, že o tomhle městě vím všechno. Rozhodně bych měla vědět, že existuje autobus, který co hodinu pendluje mezi Owl Nookem a lyžařským střediskem.

Musím to vědět. Ale přesto to nevím.

Nedává to smysl.

Nic tu nedává moc smysl.

Nejdřív jsem se probudila s takovou migrénou, že jsem měla nutkání se přesvědčit, jestli nemám v lebce zaraženou sekýru. Vzala jsem si ibalgin, vyčistila zuby a oblékla se, nejspíš. To si sice nepamatuju, ale sedím tu v kalhotách od obleku, košili a svém jarním saku, nahá nejsem, tak jsem se přece někdy obléknout musela.

Všechno bylo už tak dost zvláštní a potom, když jsem si brala šperky a zrovna se natahovala po druhé náušnici, našla jsem ve skříni tenhle papírek.

Vzkaz.

Stopu pečlivě zastrčenou pod klenotnicí, ven vykukovala jen natolik, abych si jí všimla. Nohy jsem měla slabé jako moucha a před očima se mi začaly dělat mžitky. O chvilku později jsem se probrala s pohledem upřeným na strop a v zátylku mi bolestivě tepalo jako ve zkaženém zubu. Aspoň se mi

ten bolehlav přemístil zepředu dozadu. Radost z maličností. Když jsem byla malá, vždycky jsem si myslela, že mdloby jsou něco romantického, ale teď jsem se cítila dost hrozně. Ještě minutu jsem tam jen tak ležela, potom mě babička zavolala do kuchyně na snídani, přerušila svou tirádu na rádio dost dlouho na to, aby zavolala moje jméno, a vrátila se k nadávkám. Zvedla jsem se, vešla do kuchyně, dala si toust s jahodovým džemem a teď jsme tady.

Nejsem si jistá, jak jsem si přehodila batoh přes rameno ani jak jsem došla sem k obrubníku, kde se většinou po ránu scházím s kamarády. Ani si nepamatuju, že bych se loučila s babičkou, oblékala si sako nebo scházela po schodech z druhého patra. Prostě jsem... tady.

SEJDEME SE V MALÉM MODRÉM AUTOBUSU

7:45 1915/32

Bez ohledu na to, kolikrát si ten vzkaz prohlédnu, to písmo žádným zázrakem nepoznám. Není to Želvina kurzíva plná kudrlinek ani hranatý škrabopis Jack-a, přesto mě naplňuje hrůzou a vzrušením zároveň, celé moje tělo se chvěje, jako by oči poznávaly něco, co mozek poznat nedokáže. Je to jako svědění někde, kde se nemůžu podrbat, a dohání mě to k šílenství.

Muziku a rachot Želvina starého džípu slyším, ještě než se vynoří zpoza rohu.

Seskočím z pick-upu a nahodím si na záda batoh.

Je těžký. Nezvykle těžký.

Rozepnu ho a uvnitř najdu vedle sebe úhledně vyrovnané čtyři lahve pomerančového džusu, všechny plné a vychlazené.

Musela jsem být ráno vážně mimo, protože si nevzpomínám, že bych je tam dávala, a proč bych to dělala? Tři vytáhnu a uložím je do pick-upu, zatímco Želva zastavuje u obrubníku. Nechá si sluneční brýle sklouznout po nose a prohlíží si mě přes jejich bílé obroučky.

„Dobrá ráno, pozemšťane!“ pozdraví a ztlumí přehrávač natolik, abychom si mohly povídat. Na sobě má bohémsky vyhlížející šaty s fialovými kytičkami a na prsou jí spočívá robustní náhrdelník, který nejspíš patřil její praprababičce nebo tak něco. Želva nikdy nenosí nic nového. Je posedlá recyklováním, upcyklováním a využíváním starých věcí novým způsobem. Jakmile ji uvidím, hned si nepřipadám ode všeho tak odtržená. Svět se zaostří a už nemám pocit, že jsem pod vodou.

Jack, Želvinova partnerka, vystoupí a zatáhne za páčku, sklopí tak sedadlo, abych mohla vlézt dozadu. Na sobě má tvídové sako s růžovým kapesníčkem v náprsní kapse a věnuje mi malinkou úklonu, než zacvakne sedačku zpátky na místo. Na celé planetě nemůže existovat osoba, která by si nemyslela, že je Jack krásný. Vyznačuje se takovou absolutní sebejistotou, že bez ohledu na to, kam se hne, lidi před ním ní padají na kolena v němé úctě. Díky svojí naprosté oddanosti Želvě je snad ještě atraktivnější. Celý svět se dívá na Jacka a Jack se dívá na Želvu. Tak to prostě je.

„Proč tak nakvašeně, kámo?“ zeptá se Jack.

„Já nejsem nakvašená,“ řeknu a zmůžu se na úsměv. „Jen tichá. Tichá být můžu, ne?“

„Jen vzácně,“ odpoví Jack. „A ten tvůj falešnej úsměv nestojí za nic.“

„Máš na výběr buď to, nebo můj výchozí nakvašenej výraz.“

„Nakvašenej výraz,“ řekne Jack. „Vždycky.“

„Bylo to divný ráno.“ Sáhnu si do kapsy a promnu mezi prsty ten papírek. „To je všechno.“

Jack a Želva se po sobě podívají. Jack významně zvedne obočí. Nepochytím, co tím myslí, až na to, že se dynamika mezi námi změnila. Když jsme byli mladší, byly jsme to jen já a Želva a před dvěma lety najednou Želva, já a Jack. Teď je to Jack a Želva a občas já. Navíc se do toho vložili všichni kámoši Jack·a a poskytli Želvě celou novou komunitu, do které patřím jen tak napůl. Nejsm kvůli tomu nijak extra zahorčklá. Jsou zamilovaní a Želva hledá a nachází sama sebe. Je to jen fér.

Já přítel nikdy neměla, tak nevím, jak taková láska vypadá, jaké by bylo chtít se ztratit ve tváři někoho jiného.

Počkat.

Nikdy jsem neměla přítele.

Je to tak?

Nepřipadá mi, že by to tak bylo.

Nemám pocit, že by to byla *pravda*.

Ať už si těmi obočími Želva s Jack·em chtějí říct cokoli, ze začátku se to týká mě, ale potom oba zjihnou. To když v rádiu začne vyhrávat soulová hudba. Všechno zpomalí a oni se zadívají jeden na druhého, zatímco džíp našťvaně zaráchotí a já se opřu do sedadla a snažím se dívat kamkoli, jen ne na ně. Želva pohladí Jack·a po tváři. Je to tak *intimní*, ale myslím, že mých neustálých narážek, ať si to nechají, až budou sami, už máme všichni po krk. Bez ohledu na to, jak moc mě to dřív štvalo, naučila jsem se s tím vypořádat.

Když se nad sebou přestanou rozplývat, Jack se otočí na mě a Želva si v zrcátku upraví lesk na rty.

„Jestli z tebe začne sálat ještě větší nadšení, budu ti muset sehnat trásně a přinutit tě otročit jako roztleskávačka, dokud ten zamračený výraz nevyskáčeš,“ řekne mi Jack. „Proč tak rozmrzele?“

„Tak to si vyprošuju,“ ozve se Želva, ale hned obrátí pozornost zpátky k silnici a sešlápne plyn. „Byla bych ráda, kdyby tu nikdo neurážel roztleskávačky. Je to tvrdá dřina. Zjevně nemáš ponětí, jakou to vyžaduje disciplínu.“ Želva si přehodí vlasy přes rameno. „Já nejsem roztleskávačka jen proto, že nedisponuju přiměřenou hladinou školního ducha ani zájmu o sport a nerada ukazuju nohy. Roztleskávání prostě není na mojí frekvenci.“

Jack a já se na sebe zazubíme. Želva si na SÍTI AHA MOMENT™ našla nějaký tutorial, jak „žít svůj nejlepší život“, a teď pořád mluví o frekvencích a o tom, jestli lidi a věci jsou na té její. Mně připadá, že když řeknete, že něco není na vaší frekvenci, je to jen jiný způsob, jak vyjádřit, že to nemůžete vystát.

„Vždyť máš pěkný nohy,“ prohodí Jack a zaklepe přitom na dveře na svojí straně. Jack hraje na bubny jako bůh a nedokáže přestat bubnovat, ani když zrovna nehraje žádná hudba. Je sranda to pozorovat.

„Díky, zlato,“ řekne Želva. „Ale já netvrdila, že nemám pěkný nohy. Jsem si zcela vědoma toho, že jsem podědila nohy po svojí praprababičce z matčiny strany Ethel, který jsou zjevně prvotřídní. Řekla jsem, že je nerada ukazuju. Navíc, líbí se mi splývavá silueta, proto jsem si na tu slávu vybrala ty červený rozevlátý šaty.“

Jen týden do slavnostního předávání diplomů a potom spolu takhle ve třech už autem do školy nikdy nepojedeme. V srpnu odjíždějí. Želva se dostala na Kolumbijskou univerzitu a Jack jde na Sarah Lawrence College, takže oba míří do New Yorku, což by pro mě za mě klidně mohlo být na Marsu.

Já do konce střední zůstávám tady a potom nevím. Dřív jsem cestovala všude možné s rodiči, když jezdili lyžovat: do Japonska, Britské Kolumbie, všech možných států, do Švýcarska. Nikdy jsem nenarazila na žádné místo, kde by se mi líbilo tak jako v Owl Nooku. Nikde jinde jsem neměla pocit, že bych tam mohla být doma. Jsem tady nejspíš navždy a Želva s Jack-em se posunou do další fáze a já tu budu muset dokopat čtvrták sama. To je ta podělávká na tom, když máte svoje jediné opravdové přátele o ročník výš. Zatracená Želva a její přeskakování ročníků.

Želva sáhne do pytlíku, který má mezi koleny, a hodí si do pusy chilli křupku. „Nejsem moc na skákání. Nebo spíš moje prsa nejsou na skákání.“

Jack si pobaveně odfrkne.

„Zkus si mít 70E a pak si o tom promluvíme.“ Želva se narovná. „Nejsem stvořená k přemetům a bezstarostnému optimistickému poskakování.“

„Beru na vědomí. Každopádně o to tu nejde,“ řekne Jack a podá mi kafe. Samozřejmě v kelímku na víc použití. „Jde o to, že Blue je nějaká zachmuřená.“

„To teda je,“ souhlasí Želva a zvedne jedno obočí. „Mám na to dokonalý řešení, žádná špatná nálada totiž neobstojí před mocí tohoto songu, žádná lidská bytost neodolá jeho přitažlivosti, natožpak naše malá Blue.“

Pustí soundtrack z filmové klasiky *Moulin Rouge*, což je moje Achillova pata. Žádná podezřelá bolest hlavy mi nedokáže zabránit v tom, abych z plných plic vyřvávala „Elephant Love Medley“. Všechno to spolu s našimi hlasy odvane vítr.

„Kdyby byla Blue ve sboru, třeba by se musela s Kevinem vykoušávat místo tebe.“ Jack moc dobře ví, že se ke školnímu sboru přidat nechystám. Můžu si jen představovat, jaké to je, když má člověk zpívat a tancovat zároveň. Rozhodně by na tom nebylo nic dobrého ani nic zábavného. Aspoň ne v mém podání. Pořád zakopávám o vlastní nohy, řítím se k zemi, vrážím do zdi. Jasně, dokážu rozpochybovat končetiny a od dat se tanci, ale na jakoukoli choreografii jsem krátká.

Každopádně, Kevin Orozco, jeden z kamarádů Jack·a, dostal za úkol na konci představení, kterým za týden zahajují slavnostní předávání maturitních vysvědčení, vlepit Želvě pořádnou pusu a zatím mu to vážně nejde. Řekl Želvě, že se mu při pomyslení na líbání s holkama obrací penis naruby.

„Není to žádný vykousávání,“ řekne Želva. „Jen normální pusa. Chápu, že je queer. Vždyť já taky. Ale proboha, tohle je přece představení. On se chová, jako by líbal slimáka. Ať klidně předstírá, že jsem sexy kluk, jestli bude muset. Vážně je mi to fuk. Ale ať je profesionál.“

Jack se zasměje a pustí hudbu víc nahlas.

Já sice možná ve sboru nejsem, ale nic mi nedělá větší radost než zpěv, tedy možná kromě poflakování se s těmihle dvěma, takže si usrkávám svoje skořicové latté a zpívám z plných plic.

Skoro zapomenu na ten vzkaz.

Skoro.

Mám ho v kapse a pálí mě do prstů.

Dva

Parkovací místa pro učitele obsadily balíky slámy.

„Den čtvrtáček žertíků.“ Jack pookřeje. Miluje všechno, co zavání rošťáctvím. „Máme zemědělský téma. Líbí?“

Ředitelka je většinou, co se čtvrtáků a jejich fórků týče, celkem blahosklonná, ale provoz na parkovišti jí zvedá tlak, i když se nic moc neděje, takže tohle jí pořádně nakrklo. V tuhle chvíli stojí na střeše svého auta a snaží se navigovat rodiče, kudy to mají objet, zatímco freneticky gestikuluje na příjíždějící zaměstnance a křičí, aby tu slámu někam odklidili.

„Tak tohle je na mojí frekvenci,“ řekne Želva.

„Chaos?“ zeptám se.

„Svoboda, dítě moje! Svoboda!“

Zaparkuje na svém obvyklém místě pod stromem v zadní části parkoviště a všichni vyskáčeme z auta. Ve škole je mumraj. Všude visí bannery a plakáty oslavující maturanty. Pan Ortiz, učitel dopravní výchovy, se šourá po chodbě jako zombie, celý mokrý z nějaké nastražené pasti.

„To já,“ řekne Jack vychloubavě. „Povedlo se mi to nastavit tak, aby ho to celého polilo.“

„Chudák,“ řeknu.

„Nedokážu mu odpustit, jak mě dvě hodiny nutil tréno-
vat podélný parkování, než mi podepsal papíry k řidičáku.“

„Je trochu moc zapálený do své práce, to je pravda.“

„A co ty kliky, když se nepodíváš před přejezdem do ve-
dlejšího pruhu do zrcátka?“ dodá Želva. „Je to vůbec legální?“

„Trenér má kancelář na záchodech!“ zasměje se Cecilia
Torresová, která poskakuje kolem nás promočená od balon-
ku naplněného vodou, který po ní někdo hodil. „Má tam psa-
cí stůl a všechno. Je úplně nasranej.“

„To jsem byla já. Jsem génius,“ řekne Želva a udělá pukr-
le. „Rádo se stalo. S tím stolem mi pomohl Victor.“

Asi v mojím tváři vidí něco, co nedokážu úplně skrýt, pro-
tože mi dá paži kolem ramen, až se mezi nás vznese vůně san-
talového dřeva a ylang-ylang. „Je mi líto, žes nám nemohla
přijít pomoci. Byla to děsná nuda a vopruz a vůbec, pokud
mám být upřímná.“

„Ne, nebyla. Bavila ses jako nikdy.“

„Víš, že bysme tě vzali s sebou, ale bylo to...“

„Já vím, já vím,“ řeknu, „jenom pro čtvrtáky.“

„Bez tebe to nikdy není taková sranda. Na mou duši, na
psí uši.“ Přitáhne si mě k sobě.

Ve vzduchu se vznáší peří a v chodbě je mnohem větší
rámus než ten obvyklý tlumený šum. Z několika tříd vyřvává
hudba a všichni se tam jen tak poflakují, protože jsou mladí
a neustále mají pocit, že bude konec světa. Už se vážně blíží
léto a já si připadám jako jedno z těch peříček, která se tu jen
tak neukotveně vznášejí.

Když dorazíme ke svým skříňkám, vyskočím, stáhnu ze
stropu visící stužku a omotám si ji kolem krku. Potom se

příkrčím a vylovím svůj úkol z matiky. Zítra mám závěrečný test. Teď na něj opakujeme a já si ze začátku pololetí skoro nic nepamatuju. Vlastně už od konce algebry I před dvěma lety v podstatě nic nechápu.

„V pohodě?“ Želva si mě prohlíží a já mám takový znepokojivý pocit, že se o mě teď s Jackem chtějí starat.

Já nechci, aby se o mě někdo staral. Chci se o sebe postarat sama.

„V pohodě. Jen musím dodělat tohle, než začne hodina.“

Jack se podívá na můj úkol. „Potřebuješ pomoc?“

„Je to pro mě španělská vesnice,“ řeknu. „Zachraň se, kdo můžeš, na mě už je moc pozdě.“

„Neboj.“ Želva vytáhne svůj výtisk *Ekonomie dneška* a místo něj do skříňky vrazí *Příští požár* od Jamese Baldwina, potom ji zabouchne. „Říkali, že budeš trochu zmatená. Do zítřka by to mělo přejít.“

Zamračím se. „Jak to myslíš, zmatená? A kdo to říkal?“

Jack si odkašle. Pěkně nahlas.

Želva zbledne. „Máš ten pomerančovej džus, že jo?“ zeptá se.

„Jo. Ty kvanta džusu jsi mi dala do batohu ty?“

„Cože? Ne!“

„Tak proč se mi tu snažíš mikromanažovat přísun džusu?“

„Ech,“ řekne. „Co to je za otázku? Dehydratace je velkej problém. Navíc, má to dopady na pleť. Takže ho trochu vypij, jo? Budu tak mít pocit, že máš lepší šance v boji s předčasným stárnutím kůže. Navíc, vitamin C!“

Znovu se snažím rozluštit úlohy před sebou.

„Jestli potřebuješ pomoc s učením, řekni,“ ozve se Jack. „Jsem tu pro tebe.“

Naškrábu si na pracovní list nějaké nesmyslné výsledky, jen aby tam, kde má být něco napsané, opravdu něco bylo. „Díky,“ řeknu.

„Vážně ti nic není?“ zeptá se Želva.

„Ne. Bože, lidi, no tak. Vysmahněte,“ řeknu babčíným přízvukem.

„Tak ahoj, sladouši,“ řekne Jack.

Předstírá, že smeká klobouk, zavěsí se se Želvou do sebe a vykročí chodbou pryč. Jack se ohlédně. Tak o mně mluví, no. A co?

Dobloumám ke svému místu na algebře II, přímo uprostřed třídy. Je v tom strategie. Uprostřed se ztratí každý. A já jsem ráda ztracená, obzvlášť v tomhle předmětu, kde se všichni můžou přetřhnout, aby ostatním ukázali, jak jim to pálí.

Začne mi pískat v uchu. Plácnu se přes něj, zrovna když si vedle mě sedá Opal Crowová. Divně se na mě podívá a vytáhne mobil.

„Máš někdy pocit, jako že se něco děje a ty nevíš co?“ zeptám se.

Opal se usměje. „Jasně. Není takovej prostě život? Já nemám v podstatě nikdy ponětí, co se děje. Prostě se to... děje.“

„Asi jo. Ale já si teď připadám, jako bych něco ztratila, ale nevím co.“

„Tak to nechod' hledat.“ Opal z tašky vytáhne tablet a domácí úkol.

„Neslyšíš takový pískání?“ zeptám se.

„Teď?“

„Jo.“

Opal zakroucí hlavou.

„Tak fajn,“ ozve se paní Daleová a zvedne ruku. „Mohli byste mi začít věnovat pozornost za čtyři-tři-dva-jedna.“ Konverzace a hluk ustane. „To je ono. Pustíme se do opakování před závěrečným testem. Jestli jste si ještě nepřipravili pracovní listy, vytáhněte je, prosím, ať si ty příklady můžeme projít spolu.“

Znovu se spustí to pískání a já se plácnu do ucha.

„Měla by ses sebrat, holka,“ zašeptá Opal.

Na oběd nemusíme zůstat v areálu školy, a tak se z něj někdo vrací s kelímky ze Starbucks nebo s pytlíky z nějakého fast foodu a někdo zase nepokrytě zhulený s pytlíky chipsů v ruce. Pár lidí z místního kmene vyseďává před školou a poslouchá hudbu z takových těch nových hodinek se zabudovaným reprákem, potom se se smíchem a zabraní do hovoru začnou trousit dovnitř. Já jsem se nedokázala přimět k tomu, abych šla se Želvou a Jack-em na trávník, kde po sobě všichni jejich kamarádi navzájem kreslili zvýrazňovačem a předčítali si dílo nějakého nového básníka, co zrovna objevili, tak jsem pauzu na oběd strávila sama vzadu a probodávala pohledem ten vzkaz.

Do hlavy se mi o tom kousku papíru začaly vkrádat všechny zlověstné teorie. Někdo mě z toho autobusu unese. Někdo mě sleduje a v tom autobuse mě pobodá. Někdo mě chce rozhodit, abych přišla pozdě na zkoušky a zkazila si život a šanci projít třetákem, protože mě místo školy přinutí nastoupit do nějakého autobusu. Někdo je v tuhle chvíli u mě v pokoji a babi je v nebezpečí.

S jistým úsilím je všechny zaženu.

„Takže zítra,“ řekne Želva, když jsme všichni zpátky u skříněk. „Sejdeme se s tebou po zkoušce U Hory na kafe“

a potom se vrátíme ke mně domů a dáme si pletový masky a tak.“ Vytáhne pár sešitů (protože je poslední člověk na zemi, co se zuby nehty drží analogového způsobu života), které jsou po devíti měsících používání celé otrhané a zohýbané. „Jseš si jistá, že nestojíš o mejdan? Můžeme pozvat celou bandu, udělat si třeba zmrzlinovej bar nebo něco...“

„Zmrzlinovej bar?“

„No tak já nevím.“

„Ne,“ řeknu.

„Zmrzlinový bary jsou zábavný a totálně retro. Máma dokonce ví, kde sehnat gumový medvídky a další sladkosti, co už před nějakou dobou zakázali.“

„Ne.“

„Dobře, ale dort ti upečeme!“

„Já dort nepotřebuju,“ řeknu. „Babi to má vychytaný.“

„No jasně. Dort k snídani,“ řekne Želva.

Dort k snídani je u nás doma od nepaměti narozeninová tradice. I předtím, než máma umřela, se u nás brzo ráno vždycky objevila babi, jako by byly Vánoce nebo co. Máma s tátou se vypořádali z postele a všichni jsme si dali k snídani dort. Nejlepší snídane na světě.

„Takže platí,“ řekne Jack. „Želva může naplánovat dokonalejš holčičí dýchánek a dáme si spolu úža narozeninovej večer.“ Podívá se na mobil. „Ugh. Čas splatit účty.“

A opravdu, ozve se zvonění.

Olive Duranová je drobná kulatá paní s vlasy bílými a kudrnatými jako francouzský pudlík a s jasně fialovými nehty. Než táta odešel a já se nastěhovala k babi, byla to naše sou-

sedka. Máma jí dokonce jednou dohlížela na dům, když kdysi dávno jeli s manželem někam na zaoceánskou plavbu, aby se podívali na poslední žijící velryby. Moc si toho nepamatuju, jen to, že jejich dům byl plný knížek a obrázků, a že když jsem otevřela lednici, místo dochucovadel tam stála řada za řadou červených a fialových laků na nehty a pár balíčků tužkových baterek. Když mluví, její hlas zní sladce a je o něco výš položený, než by podle všeho měl, ale není pisklavý, spíš hebký, zastřený.

Tenhle předmět je výjimečný. Místo toho, aby tu měla všechno digitální, používá paní D. opravdovou temnou komoru. Je tu místo jen pro patnáct studentů a mohli jsme si půjčit domů foťák i film. Užívám si každou vteřinu. Myslím. Z nějakého důvodu si momentálně tohle pololetí nevybavuju.

Paní D. si z rohu místnosti vytáhla pravítka a používá ho dvojitým způsobem – opírá se o něj a bouchá jím o zem, aby svým slovům dodala na důrazu. Teď jím zabuší do podlahy, aby se k ní všichni otočili. „Dobrý den! Vida, jak je hezké, když dáváte pozor na to, co říkám. Nádhera. Díky.“ Usměje se. „Celý týden budeme sestavovat koláže, abychom je připravili na výstavu v bankovní galerii, která potrvá celé léto. Portfolia jsou tamhle.“ Ukáže na vzdálenější stěnu. „Vyberte si tři až pět obrázků, které byste v koláži rádi použili, a začneme se sestavováním. Nezapomeňte, že nic z toho nedokážete bez spolupráce, takže ta svoje malá ega nechejte na chodbě.“

Koláže. No jasně. Dáváme dohromady vypovídající fotomomentky z celého školního roku a ty se budou přes léto vystavovat v komunitní bance.

„Jak je poskládáte, je na vás, ale použijte to, co jste zatím vytvořili v téhle hodině. Lepidlo a lak na zafixování mám u sebe, a než uděláte cokoli trvalého, budete potřebovat můj souhlas.“ Paní D. dvakrát zaklepe pravítkem o zem a všichni se rozejdou ke svým portfoliím a potom k jednomu z velkých stolů uprostřed místnosti, aby se nějak zorganizovali. „Máme už jen dvě hodiny, tak jedem.“

Následuju spolužáky do kouta, kde jsou vyrovnaná portfolia, a najdu to svoje, v levém spodním rohu je stříbrnou fixou napsané moje jméno. Vypadá povědomě a mám pocit, že ho znám, ale zároveň jako by to byl jen výplod mojí fantazie. Odnesu si ho ke stolu a začnu jím listovat. Je tu jen pár obrázků a na všech je Želva s Jack-em u řeky, objímají se a u nohou jim leží sníh. Vzpomínám si, jak jsem je fotila, když jsem si úplně na začátku osahávala ten foťák. Ten den jsme jeli i na most Andělských křídel, cloumal s námi vítr, na zemi se držel sníh. Tohle byly jen zkušební fotky. Od té doby už uplynulo celé pololetí. Listuju prázdnými plastovými stránkami portfolia. Jsou umouněné a zohýbané, jako by v nich předtím něco bylo.

„Paní Duranová, kde jsou moje fotky?“ zeptám se a zvednu portfolio ze stolu, aby na něj viděla.

Místnost zaplavuje ve velkých obdélníkových pásech sluneční světlo, pocáká ty prázdné plastové desky a já se v něm na okamžik ztratím.

„Proboha,“ řekne paní D. a vrátí mě zpátky do reality. Probírá se hromadou fotografií na jednom ze stolů a odmítá se mi podívat do očí. Konečně toho nechá a černobílý snímek, který svírá, nechá spadnout. „Za ty chybějící fotky tě

nepotrestám. Jsem si jistá, že budeš mít i tak čím přispět. Máš na to cit. Můžeš jít pomoci spolužákům, co si to potřebují srovnat.“ Ukáže prstem. „A pokud si dobře vzpomínám, pár dobrých fotek ti zbylo.“

Usměje se, ale úsměv to není.

„Paní Duranová?“

„Ano?“ Podívá se na mě přes obroučky brýlí, jako by si přála, abych ji nechala na pokoji.

Taky bych ji nejradši na pokoji nechala. Ale nemůžu. „Jak to myslíte, zbylo? Máte ty moje fotky vy? Nebo jen tak zmizely?“

Jenny Lawrenceová na druhé straně místnosti zvedne hlavu, v obličejí se jí zračí zájem.

„Hleď si svého,“ osocí se na ni paní Duranová.

Jenny pokrčí rameny a odvrátí se.

Paní Duranová přijde až ke mně.

„Vy říkáte, že jsem úkol splnila, a tyhle stránky vypadají použitě, ale já si nevzpomínám, že bych cokoli fotila, ani co by na těch fotkách mělo být. Jako by se mi vypařilo celé pololetí. Až na tohle!“ Ukážu jí důkaz. Ty umouněné stránky, které se tolik liší od těch pár netknutých listů na konci portfolia. „Tady byly fotky, že jo?“

Výraz v její tváři znám. Je to soucit, neskrývaný a zjevný.

„Úkol jsi splnila,“ řekne.

„Tak kde je?“

Poplácá mě po paži. „Na tvoji známce se to nijak nepodepíše. Teď běž pomoci spolužákům.“

Tři

Paní Duranová mi lhala. Nebo jestli mi nelhala, tak mi něco zatajila. Víím, že ano.

Občas, když je špatné počasí, čekám po škole na Želvu a Jack·a, aby mě svezli domů. Znovu pomyslím na ten prorezlý pick-up na parkovišti u našeho domu, na to, proč s ním nejzdím. Víím, že patřil tátovi a on mi ho nechal, když se po mámině smrti odstěhoval na Floridu. Ale nevím, proč s ním nejzdím nebo proč klíčky od něj nosím v batohu ani proč jsem samu sebe dostala do pozice, kdy se musím neustále nechávat vozit, třebaže nesnáším, když se musím v čemkoli spoléhat na jiné.

I když nerozumím sama sobě nebo svému uvažování ohledně řízení, víím, proč se mi líbí sledovat Želvu a Jack·a ve sboru. Protože je to v podstatě ve všech směrech neskutečná zábava.

Potěší mě, když zjistím, že než jsem došla do sálu, Želva s Kevinem už skoro dozpívali ten svůj duet, což znamená, že se mi poštěstí uvidět tu slavnou rozpačitou pusu. Už jen to je zlepšení ve srovnání s hodinou fotografie, kterou jsem strávila vystřihováním fotek ostatních lidí, protože jsem neměla žádné vlastní.

Hudba dohraje a celý sál ztichne. Ta situace s Kevinem a Želvou se pro lidi ze sboru stala vtípem a teď už jen čekají na pointu.

Kevin nikdy nezklame.

Nakloní se k Želvě, našpulí rty tak urputně, že jeho pusa připomíná malý řitní otvor. Vytřeští oči a Želva se podívá do publika.

„Neuděláte s tím něco?“ Mžourá do tmy, dlaní si stíní oči před světlem.

„Ne. Máš pravdu. Máš pravdu, Želvo. Kevine,“ zavolá pan Lovett a zamává rukama. „Nech toho. Prostě toho nech. Když budeš vypadat, že se bojíš, aby tě nesnědla, nebude to fungovat. Není to žádná kudlanka nábožná. Neukousne ti hlavu při prvním kontaktu.“

„Já vím, že ne. Prostě je to jen divný, dobře?“ Teď když hrozba polibku opadla, Kevin už nevypadá, jako by na něj šly mdloby. Do tváří se mu vrací barva.

„Do toho konkurzu tě nikdo nenutil, Kevine,“ řekne pan Lovett. „Nikdo ti u hlavy nedržel pistoli. Věděls, že tohle k tomu patří.“

„Vždyt jste mě doslova přiměl, abych se o tu roli ucházel,“ řekne Kevin. „Přišel jste ke mně domů a škemral.“ Kevin na to vypadá. Je vysoký a vznešený, úplně přesně jako nějaký admirál z koloniální éry.

„Mohl bych ten polibek vyškrtnout –“

Ze všech stran se ozve nesouhlasný křik.

„Já se líbání nebojím,“ řekne Kevin zachmuřeně.

„Tak už ale sakra. Prostě k sobě přilepíte rty,“ řekne pan Lyle. „A předtím zazpíváš svůj part, aniž bys zněl, jako že se

chystáš skočit do lví tlamy.“ Chytí se za čelo. „Kostky jsou vrženy, příteli. Teď už jsi v tom a musíš se tu holku naučit políbit tak, abys při tom nevypadal, že ti jde o život.“ Otočí se k sedadlu vedle. „Normálně bych to nedělal, ale nemůžeš mu to tam jít ukázat? Nic moc pro dospělé, ale prostě ji hezky polib, jako když ji miluješ.“

„Ale já ji miluju,“ řekne Jack. Postaví se, prokřupe si prsty. Ozve se hihňání.

Pan Lyle do Jack·a strčí. „Tak do toho. Běž.“

Jack se postaví a otře si dlaně o kalhoty. Vykasá si rukávy a chvilku poskakuje na místě.

„No díky,“ pronese Želva líně.

„Vydrž, ještě udělám pár kliků,“ řekne Jack.

„Ale no tak,“ pan Lovett nesouhlasně zamlská.

Jack vystoupá po postranních schůdcích nahoru na jeviště a zastaví se kousek před Želvou. Kevin ustoupí. Jack na sobě má džíny a černé tričko, na jednom zápěstí kožené náramky, vlasy rozčuchané. Když se na sebe s Želvou podívají, poskočí mi srdce. Tohle chci. Doufám, že to jednoho dne budu mít.

„Dobře,“ povzbudí je pan Lyle. „Tak do toho, lidi.“

„Začni,“ řekne Jack. „Zazpívej znovu těch posledních pár taktů.“

Želva si odkašle a potom se posluchárnou rozlehne její krásný hlas. „Být sama se sebou... být sama s tebou.“

Želva se teatrálně otře nosem Jack·ovi o dlaň.

„Dobře, dobře,“ řekne pan Lovett. „Teď ten políbek. Sleduješ to, Kevine?“

Kevin se dívá, rozpačitě, ze strany.